

Šatrijos Ragana

Vyšnios

Kitą kartą, gyvendama Ciùriche, nuėjau į vieną kolonialinę krautuvę. Jos savininkas kaip tik gavo kažkur išeiti valandėlei, paprašęs mane palaukti. Man besėdint krautuvės kampe, įeina maža, gal kokių penkerių metų mergelė, švarutė ir raudonskruostė, kaip visi šveicarų vaikai, vienplaukė, su dailiai supintomis antausiuose bizelėmis, su paprasta perkeline jupele ir priejuostėle, matyti, darbininkų vaikas. Ant vienos rankelės turėjo pasikabinus pintinėle, antroje laikė suspaudus pinigus. Nepamačius nieko už parduodamojo stalo, ji paliko bestovinti pas slenkstį, lyg nebežinodama, ką daryti. Manęs ji turbūt nepastebėjo, nes sėdėjau pašalyje už atdarų durų. Žvalgytis jai nebuvo laiko, nes tuojau patraukė jos dėmesį didelė pintinė vyšnių, pastatyta antrame krautuvės gale, palangėje. Ji paėjęjo pintinės linkui ir ėmė žiūrėti į dideles, raudonas uogas, taip gražiai atrodančias, lyg įkūnytoji pagunda. Paskui priėjo dar arčiau, prie pat pintinės, kraipė galvelę į vieną ir į antrą pusę, o mėlynos akelės taip smalsiai žiūrėjo, tartum bematant ims ir iššoks iš veido į pintinę. „Dabar tai jau ji grobs saujelę“, – maniau stengdamos nekvėpuoti, kad jos neišgąsdinčiau. Ir štai – ji tiesia aukštyn savo mažutę rankelę – mat pintinė buvo aukštesnė už ją – ir švelniai ima dvi drauge kabančias uogas. Dar valandėlę žiūri į jiedvi iš visų pusių, paskui kiša prie lūpelių. Bet lūpelės neprasiveria tik iš jų tarpo kyšteli rausvas liežuvėlis ir gardžiai kelis kartus laižo vyšnias. Tai padaręs, jis slepias atgal už panašių į tas vyšnias lūpelių, rankutė vėl tiesias aukštyn, deda uogas atgal į vietą, ir mergelė traukias nuo pintinės, tartum norėdama būti toliau nuo pagundos.